

ἀπεδῶ ἐπίρρ. ἀπῶδε Κεφαλλ. Κύπρ. ἀπῶδι Ἡπ. ἀπῶδε Κύθηρ. ἀπῶτε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐπῶδε Κρήτ. Κύθηρ. ἐπῶδιὰ Κύθηρ. ἀπεδῶ κοιν. ἀπιδῶ βόρ. ἰδιῶμ. ἀπιδου Καπ. ἀπιδε Καπ. ἀπιδι Καπ. ἀπεῶ Καπ. (Ἀξ.) ἀπεροῦ Καπ. (Ἀραβάν.) ἀπεδὰ Κῶς Ρόδ. κ. ἄ. ἀπιδὰ Καπ. (Φλογ.) ἀπερὰ Καπ. (Ἀραβάν.) ἀπεδῶ Σύν. ἀπεδωνὰ Χίος ἀπέδω ἄγν. τόπ. ἀπέδου Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχωρ. κ. ἄ.) ἀπέδιου Λέσβ. (Μόλυβδ. κ. ἄ.) ἀποδῶ κοιν. ἀπουδῶ βόρ. ἰδιῶμ. καὶ Σύν. ὀπουδῶ Καπ. (Σιλ.) ἀποδῶς Σχίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 77 ἀποδωνὰ Χάλκ. Χίος ἀπουδωνὰ Σκόπ. ἀπογωνὰ Χίος ἀπογωνὰ Χίος (Πυργ.) ἀπόδω Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Παξ. ἀποδῶδὰ Θήρ. ἀπογιά Καρπ. ἀπ-ποῖα Χάλκ. ἀπόγιον Σαμοθρ. ἀπουδουγιά Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀπομνὰ Χίος (Καλαμ.) ἀπονὰ Χίος (Πυργ.) ἀποδὰ Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπαδὰ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπαδαχὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπαδαχὰν Πόντ. (Ὁφ.) ἀπαδαχάνας Πόντ. (Ὁφ.) ἴπῶδε Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. ἴπῶδες Κρήτ. ἴπῶδιὰ Κύθηρ. ἴπεδῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) ἴπεδῶνα Ἰμβρ. ἴπέδου Θράκ. ἴποδῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὀρ.) Καρ. (Μύλασσ.) ἴπουγδῶ Λήμν. ἴποδωνὰ Ἀστυπ. ἴπουδωνὰ Θάσ. ἴποδὰ Κύπρ. (Πάφ. κ. ἄ.) ἴπουδὰ Ρόδ. ἴπουδανὰ Ρόδ. ἴπογὰ Κύπρ. ἴπαδὰ Κρήτ. ἴπαδὲ Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπεδῶ, παρ' ὃ καὶ ἀποδῶ. Ὁ τύπ. ἀπέδω καὶ ἐν Χρον. Μορ. Η στ. 890 (ἐκδ. JSchmitt) «ἀπέδω ἐτοῦτο τὸ κίονι ὀφείλουν ἐγκρεμνίσαι». Ὁ τύπ. ἀπῶδε καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Β' στ. 5 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 127). Οἱ τύπ. ἐπῶδε, ἴπῶδε καὶ ἴπῶδες καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουνᾶτ. πρᾶξ. Β' στ. 243, πρόλ. στ. 113 καὶ πρᾶξ. Γ' στ. 609 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Τὸ ἀποδὰ καὶ ἐν Θρήν. Κωνπλ. στ. 869 (ἐκδ. AEllissen 3,224). Οἱ τύπ. ἀπεροῦ καὶ ἀπερὰ Ἀραβαν. κανονικοί, διότι αὐτόθι ἀντὶ δ πανταχοῦ ἀπαντᾷ ρ. Τὸ ἀπογωνὰ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ γ ἐκ τοῦ ἀποωνὰ <ἀποδωνὰ. Οἱ τύπ. ἀπαδαχὰ, ἀπαδαχὰν καὶ ἀπαδαχάνας μετὰ τοῦ Τουρκ. μορ. χὰ, ὡς ἀπεδωνὰ κττ. μετὰ τοῦ νὰ καὶ ἀπουδουγιά μετὰ τοῦ γιά.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἢ καθόλου σχέσεως ἀπὸ τόπου, ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀνέβα-ἐλα-κατέβα-πᾶρε-πέρασε-πῆγαινε ἀπεδῶ. Ἀπεδῶ θὰ πάρης τὸν κατήφορο. Ἀπεδῶ ὡς ἐκεῖ. Τ' ἀπεδῶ μέρος - ἢ ἀπεδῶ μερῶς κοιν. Σὺν ἴπεδῶ ποῦ πάεις θὰν ἔρτη ὥρα νὰ μᾶς χρειαστῇς (ἐκ παραμυθ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἀπαδαχὰ ἐσκῶθε Ὁφ. Παράτηρα ἴποδὰ Κύπρ. (Πάφ.) || Φρ. Ἀποδῶ εἶχε, ἀποκεῖ εἶχε, τὰ κατάφερε (ἐπὶ κατορθώματος κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν). Ἀποδῶ τὸν εἶχε, ἀποκεῖ τὸν εἶχε, τὸν ἔφερε ὅς τὰ νερά του (τὸν ἔπεισε κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν). Ἀποδῶ! (φρ. λεγομένη, ἐνῶ ἐπιδεικνύεται ὁ ἀγκὼν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ λέγοντος, πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀδυνάτου νὰ γίνῃ, οἶον: ἀποδῶ θὰ τὸ πάρης, δηλ. οὐδέποτε). Ἀπεδῶ πᾶν κ' οἱ ἄλλοι ἢ κί ἄλλοι (ἔφυγε, διέφυγε, ἐξηφανίσθη) κοιν. Τοῦ ὅδε ἀποδῶ, τοῦ ὅδε ἀποκεῖ (ἐπὶ τοῦ καταβάλλοντος πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος) πολλαχ. Ἐξ' κί ἀπαδά! (ἔξω ἀπεδῶ. Ἐπὶ ἀποτροπῆς κακοῦ) Κοτύωρ. || Παροιμ. Ἀπεδῶ κί ἀπεκεῖ, πάει ἢ μέρα σήμερα (ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως ἐργαζομένου) ἄγν. τόπ. Ὅσο ναι ἀποδῶ ὡς ἐκεῖ, ἄλλο τόσο εἶναι κί ἀποκεῖ ὡς ἐδῶ (ἐπὶ πραγμάτων ἰσαξίων ἢ ἐπὶ δυσεξιχνιάστων) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Αἰνιγμ. Πέρα βουνό, ἴπῶδες βουνό καὶ ὅς τῇ μέσῃ μαῦρος κριὸς καὶ φωνάζει (ἢ χύτρα ἐπὶ τῶν πυρομάχων) Κρήτ. || Ἄσμ.

* Ἀσπρα μου περιστέρια, μαῦρα μου πουλλιά,
ὅς τὸν τόπον ποῦ θὰ πάτι ἴπεδου νὰ ῥθιτι
κί ἴπεδου νὰ διαβῇτι, νὰ χαμπηλώσιτι

Θράκ.

Θαδώνονδαι τ' ἀμμάθια μου, τὸ στήθος μου λαφάσσει
καὶ φαίνονδαι μου τὰ βουνὰ πέρα κ' ἐπῶδε ὑπάσι
(λαφάσσει = λαχανιάζει) Κρήτ.

Βασιλικά καὶ λασμαρὶν καὶ θυόσμιν εἶσαι μέσα,
ἐκαμέ με μία χωρκατοῦ νὰ φύω ἴπογὰ μέσα

Κύπρ. Συνών. * ἀπ' αὐτῇ - τῇ μερῶς, ἀπεδῶ θε. β) Μετὰ οὐσ. ἢ ἀντων., ἐνίοτε νοουμένων, εὐχρηστεῖ ἢ λ., ὅταν ὁ λέγων δεικνύῃ συγχρόνως καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπον, καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν δεικτικὴν ἀντων. οὗτος σύνθηθ.: Ἡ ἀδερφή μου ἀποδῶ. Ὁ κύριος ἀποδῶ. Ἀπεδῶ κατὶ ξέρε. Πβ. ἀπαντοῦ 2. 2) Χρονικῶς, ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τῶρα κοιν. καὶ Καπ.: Ἀπεδῶ ὡς τοῦ χρόνου - καὶ πέρα - κ' ἐμπρὸς κοιν. Ἀπεδῶ κ' ἐκεῖ - κ' ὕστερα (εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ) πολλαχ. Ἀπέδου κείθι (ἀπεδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς) Ἡπ. Ἀπῶδε κί ὡδε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἀπιδὶ ὀτέρου (ἀπεδῶ κ' ὕστερα) Καπ. Ἀπιδ' ἐμδρὸ (πρὶν ἀπὸ τῶρα) αὐτόθ. Ἀποδῶ καὶ θυό - τρία χρόνια (πρὸ δύο - τριῶν ἐτῶν) πολλαχ. Ἀποδῶ κ' ἓνα μῆνα θὰ στεφανωθῶ (μετὰ ἓνα μῆνα) Τήν. Ἀποδῶ καὶ μὴν βδομάδα θὰ βγάλουνε λάδι (μετὰ μίαν ἐβδομάδα) Κίμωλ.

* ἀπεδῶ-ἄνωθεν ἐπίρρ. ἀπαδάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαχὰ-ἄνθε Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἄνωθεν.

Ἀπεδῶ παραπάνω ἐνθ' ἄν.: Ἀπαδάνθεν ἐπέραν τὸ χτήνον κ' ἐδέβαν πλάν (ἀπεδῶ παραπάνω ἐπῆραν τὴν ἀγελάδα καὶ ἀνεχώρησαν) Χαλδ.

* ἀπεδῶ-ἄνωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδάνθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἄνωθεν κ' ἔσω.

* Ἰσα ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐδῶ μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας ἐπὶ ἐδάφους ὑπερτέρου τοῦ τοπικοῦ σημείου τοῦ λέγοντος): Ἀπαδάνθεν-κ' πάει ἢ στράτα (ἀπὸ τὰ παραπάνω ἐδῶ μέρη πηγαίνει κατ' εὐθείαν ὁ δρόμος).

* ἀπεδῶ-ἄνωθεν-κί ἄνω ἐπίρρ. ἀπαδάνθεν-κί Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἄνωθεν κί ἄνω.

Ἀπὸ τῶν παραπάνω ἐδῶ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω (τῆς πρὸς τὰ ἄνω κινήσεως νοουμένης ἀπὸ μέρους ἀνωτέρου τοῦ τοπικοῦ σημείου εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ὁ λέγων): Ἀπαδάνθεν-κί ἄν' βόσκουνταν τὰ πρόβατα καὶ πάγ'νε (ἀπὸ τὰ παραπάνω ἐδῶ μέρη βόσκουν τὰ πρόβατα καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἄνω).

* ἀπεδῶ-ἄνωθεν-μέρου ἐπίρρ. ἀπαδάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ, ἄνωθεν καὶ μέρου.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω που μερῶν: Ἀπαδάνθεν-μέρ' ἔκλεψαν τὸ ζῶν.

ἀπεδῶ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἴπῶδιαπάνω Κύθηρ. ἀπαδαπάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἀπάνω.

Ἀπεδῶ ἐπάνω ἐνθ' ἄν.: Ἀπαδαπάν' ἄσ' σὸ δῶμαν ἐρροῦσαν ἀφκὰ (ἔπεσε κάτω) Χαλδ.

* ἀπεδῶ-ἀπάνωθεν ἐπίρρ. ἀπαδαπάνθεν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

***ἀπεδῶ-ἀπάνω-καὶ κάτω**

— 377 —

***ἀπεδῶ-ἔμπροσθεν-κι ἄνω**

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἀπάνωθεν.

Ἀπεδῶ παραπάνω: Ἀπαδανῶθεν ἀσ' οἷ χωραφί' τὸ κιφάλ'.

***ἀπεδῶ-ἀπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδαπαγκαικὰ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀποδαχαμπάν'-τῶν Πόντ. (᾽Οφ.) Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπάνω καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαπαγκαικὰ ἐκατέβεν Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπαδαπαγκέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαδαχαμπάν'-τῶν Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπάνω κ' ἔσω. Ἀπὸ τὰ ἐπάνω ἐδῶ μέρη (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἀν.: Ἐρθεν κ' ἐξέγενε τὰ ζὰ ἀπαδαπαγκέσ' ἀσ' οἷ ὁμάλ' (ἦρθε καὶ ἀπεμάκρυνε τὰ ζῶα ἀπεδῶ ἀπάνω ἀπὸ τὸ ὁμαλὸν μέρος) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀπάνω-κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδαπαγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπάνω κι ἄνω.

Ἀπεδῶ ἐπάνω πρὸς τὰ ἄνω (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐπὶ ὑψωμάτων καὶ ἀκρωρειῶν): Ἀπαδαπαγκιάν' ἐξέβεν ἀπάν' ὅσ' ὁμάλ' (βγήκε ἐπάνω, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὁμαλὸν μέρος).

***ἀπεδῶ-ἀπέσω** ἐπίρρ. ἀπαδαπέσου Πόντ. (Οἰν.) ἀπαδαπέσ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπαδαμπέσ' Πόντ. (᾽Οφ.) ἀπαδαχαμπέσ' Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἀπέσω.

Ἀπεδῶ μέσα ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαπέσ' ἀσ' οἷ ὁπί' ἐξέβεν Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀπέσω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδαπεδοκικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαπιδοκικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαπιδαικὰ Πόντ. (᾽Οφ.) ἀπαδαχαμπιδαικὰ Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπέσω καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ μέσα ἀκριβῶς ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαπεδοκικὰ ἀσ' οἷ κεπὶν κατ' ἐκλεψεν τὸ μακέλλ' (ἀπεδῶ μέσα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κῆπον κάποιος ἐκλεψε τὴν σκαπάνην) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀπέσω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπαδαπεδοκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαπιδοκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαπιδέσ' Πόντ. (᾽Οφ.) ἀπαδαχαμπιδέσ' Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπέσω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐντὸς που ἐνταῦθα μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἀν.: Ἐβγαλ' τὰ ζὰ ἀπαδαπιδέσ' ἀσ' οἷ χωράφ' (βγάλει τὰ ζῶα ἀπεδῶ μέσα ἀπὸ τὸ χωράφι, τὰ ὅποια εἶναι διεσκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀπέσω-κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδαπεδοκιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαπιδοκιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαχαμπιδοκιάν' Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀπέσω κι ἄνω.

Ἀπεδῶ μέσα πρὸς τὰ ἄνω (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐπὶ ἀνωφερείας διὰ μέσου ἀντικειμένων) ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαπεδοκιάν' ἀσ' οἷ ὁρμάν' ἐπῆεν (ἐπῆγε πρὸς τὰ ἄνω διὰ μέσου τοῦ δάσους) Χαλδ. Ἀπαδαπεδοκιάν' ἀσ' οἷ χωράφ' ἐξέβεν (βγήκε ἐπάνω διὰ μέσου τῶν χωραφίων) αὐτόθι.

***ἀπεδῶ-ἀποκάτω** ἐπίρρ. ἀπαδαφκά Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἀποκάτω.

Ἀπεδῶ κάτω: Ἀπαδαφκά ἀσ' οἷ ὁρμίν' (ρυάκι).

***ἀπεδῶ-ἀποκάτωθεν** ἐπίρρ. ἀπαδαποκάθεν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἀποκάτωθεν.

Ἀπεδῶ παρακάτω.

***ἀπεδῶ-ἀποκάτω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδαφκα-καί Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαφκάκαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀποκάτω καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ παρακάτω κοντὰ ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαφκαί ἀσ' οἷ μαντρί' τὴν πόρταν ἐχάθεν τ' ἰφτάρ' (ἀπεδῶ παρακάτω κοντὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς μάνδρας ἐχάθη τὸ φτυάρι) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀποκάτω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπαδαφκακέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀποκάτω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐδῶ κάτω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαφκακέσ' ἀσ' οἷ χωράφ' ἐδέβεν (παρῆλθε) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἀποκάτω-κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδαφκακιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδά-ἐπουκατιάν' Πόντ. (᾽Οφ.) ἀπαδά-ἐπουκατιάν' Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἀποκάτω κι ἄνω.

Ἀπεδῶ ἀποκάτω πρὸς τὰ ἄνω ἔνθ' ἀν.: Ἀπαδαφκα-κιάν' ἀσ' οἷ χωράφ' ἐξέβεν ἀπάν' (ἀπεδῶ ἀποκάτω ἀπὸ τὰς ὑπωρείας τοῦ χωραφιοῦ ἀνέβη ἐπάνω) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἄρτι** ἐπίρρ. ἀπεδάριτε Τσακων. ἀπάδαριτε Σύμ. ἀπάαριτε Σύμ. ἀπάαριτ' Σύμ. ἀπάριτε Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἄρτι. Πβ. καὶ μεσν. ἀπο-δάρτε ἐν Χρον. Μορ. Η 2731 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐγὼ ἀπο-δάρτε ἐπλήρωσα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς μου».

Ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τῶρα ἔνθ' ἀν.: Ἀπάαριτ' ἀπ-πέσουμεν (ἀπὸ τῶρα θὰ κοιμηθῶμεν) Σύμ. || Φρ. Ἀπάδαριτε καὶ νὰ πάη (ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς) αὐτόθι.

***ἀπεδῶ-ἐκεῖ** ἐπίρρ. ἠωδεαρεῖ Κύθηρ. ἀπέδεκει Χίος ἀπέδατσει Λέσβ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἐκεῖ.

1) Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Κύθηρ. 2) Ἀπεκεῖ ἀκριβῶς Λέσβ. Χίος: Σύφτωσι περὶ ἑνας ἀβιζ-ζῆς Βικιανὸς ἀπέδεκει Χίος Ἀπέδεκει ποῦ σοῦ πα ἦρτε αὐτόθι. Ἀπέδεκει νὰ πᾶς αὐτόθι.

***ἀπεδῶ-ἐκεῖθεν** ἐπίρρ. ἀπιδουκεῖθι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἠωδεαρεῖδ Κυθήρ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἐκεῖθεν.

1) Ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ Κύθηρ.: Ἐπάαινε ἠωδεαρεῖδε. 2) Χρονικῶς, πλέον Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τῶρ ἀπιδουκεῖθι.

***ἀπεδῶ-ἔμπροσθεν** ἐπίρρ. ἀπαδαέμπρ' Πόντ. (Χαλδ.) Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἔμπροσθεν, δι' ὅ ἰδ. ἔμπρός. Ἀπεμπρός ἐδῶ, ἀπεδῶ κοντά: Ἀπαδαέμπρ' ἐσ' κῶθεν (ἐσηκώθη).

***ἀπεδῶ-ἔμπροσθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπαδαέμπρ'-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἔμπροσθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ἐδῶ μερῶν ἴσα πέρα: Ἀπαδα-έμπρ'-κέσ' ἐδέβεν (ἐπέρασεν ἔμπρός ἀπεδῶ διεθυνόμενος ἴσα πέρα κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν).

***ἀπεδῶ-ἔμπροσθεν-κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδαέμπρ'-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ ἔμπρουν καὶ ἄνω.

Ἀπεδῶ ἔμπρὸς πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπαδαῖμπος-κιάν' ἐδέβεν (ἐπέρασεν ἔμπρὸς ἀπεδῶ διευθυνόμενος πρὸς τὰ ἄνω).

ἀπεδῶ-ἔξω ἐπίρρ. κοιν. ἀπαδαῖξ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ ἔξω.

Ἐξω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔνθ' ἄν.: Ἀπαδαῖξ' ἀσ' σὴν πόρταν στὰ καὶ τέρεν (ἀπεδῶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν στάσου καὶ κοίταζε) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-ἐπὰ** ἐπίρρ. ἀπῶδ'-ἐπὰ Κεφαλλ. ἀποδωπὰ Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ, παρ' ὃ καὶ ἀπῶδε, καὶ ἐπὰ.

Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν. Συνών. *ἀπεδῶ - ἐπὰθε.

***ἀπεδῶ-ἐπάθε** ἐπίρρ. ἀπωδεπάθε Κεφαλλ. ἀπωδεπάθε Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀπεδῶ-ἐπὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν.

ἀπεδῶθε ἐπίρρ. κοιν. ἀπιδῶθι Ἡπ. (Δρόβιαν. κ. ἄ.) ἀποδῶθε Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀπουδῶθι Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποδῶθε Νίσυρ. ἀπῶτ-τε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποδῶθεν Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποδῶθεν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσιοχ.) ἰπιδῶθι Μακεδ. (Βελβ.) ἰποδῶθ-θεν Κύπρ. ἰποδῶθ-θε Κύπρ. ἰποδῶτ-τε Κύπρ. ἰποδάθ-θε Κύπρ. ἰποδάτ-τε Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἐκ τόπου, ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν κοιν.: Ἀποδῶθε ἐδιαβήκανε Κεφαλλ. Ἀποδῶθε δὲ θὰ κουνιστῇτε αὐτόθι. Ἀποδῶθενες τὸ βουνὸ Ἀρκαδ. Φουνάζου γὼ ἀπουδῶθι, ἀντικρέν' αὐτὸς ἀπουπέρα (ἀντικρέν' = ἀποκρίνεται, ἀπαντᾷ) Αἰτωλ. Συνών. ἀπεδῶ 1.

β) Μετὰ προσωπικῆς ἀντων. δεικτικῶς Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἐγὼ ἀπῶτ-τε (ἐγὼ ἀπεδῶ). Συνών. ἀπεδῶ 1 β. γ) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐδῶ Κύπρ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ.): Ἡμαστέν ποιδεῖθ-θεν 'ς τοῦ δεῖνα τῶν τῶρα ἐρκοῦμαστέν ποιδῶθ-θεν Κύπρ. Ἀποδῶθενες πῆγε (πρὸς τὰ ἐδῶ) Κλουτσιοχ. δ) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς τοῦτο τὸ μέρος Κύπρ.: Ἐφηκεν τὸ ἄλογόν του ποιδῶτ-τε. 2) Χρονικῶς, ἀπὸ τοῦδε, ἐντεῦθεν Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀπῶτ-τε ἄλφε τρεῖς ἡμέρε (μετὰ τρεῖς ἡμέρας). Συνών. ἀπεδῶ 2.

***ἀπεδῶ-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδακαῖα Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδάκακα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ δὰ κοντὰ ἔνθ' ἄν.: Ἀπαδακαῖα μὴ σ'κοῦσαι (μὴ σηκώνεσαι) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδακά Πόντ. (Χαλδ.) ἰπωδεγάτω Κύθηρ. ἰπωδεακάτω Κύθηρ. ἰπωδεαγάτω Κύθηρ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ κάτω.

1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπεδῶ κοντὰ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀπαδακά ἔρθεν κ' ἐδέβεν (ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦλθε καὶ ἐπέρασε). 2) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, ἐδῶ κάτω Κύθηρ.: Θὰ πάω ἰπωδεαγάτω. 3) Ἐπὶ στάσεως, ἐδῶ κάτω Κύθηρ.: Ἡμουννα ἰπωδεγάτω.

***ἀπεδῶ-κάτωθεν** ἐπίρρ. ἀπαδακάθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαδαχά-κάθε Πόντ. (Ἰοφ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ κάτωθεν.

Ἐδῶ κάτω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαδακάθεν στὰ καὶ τέρεν (στάσου καὶ κοίταζε) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-κάτωθεν-κ'** ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδακάθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ κάτωθεν κ' ἔσω.

Ἰσα ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα κάτω μερῶν (πρὸς τινα διευθύνειν ὀριζοντίαν): Ἀπαδακάθεν-κ' πάει.

***ἀπεδῶ-κάτωθεν-κὶ ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδακάθεν-κὶ-ἄν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ κάτωθεν κὶ ἄνω.

Ἀπεδῶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπαδακάθεν-κὶ-ἄν' θὰ πὰς (θὰ κινήσῃς ἀπ' αὐτὰ τὰ κάτω μέρη καὶ θὰ πὰς πρὸς τὰ ἄνω).

***ἀπεδῶ-κάτωθεν-μέρου** ἐπίρρ. ἀπαδακάθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ κάτωθεν μέρου.

Ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα πρὸς κάτω μερῶν: Ἀπαδακάθεν-μέρ' ἐπέταξεν ἡ κοσμάρα (κόττα).

***ἀπεδῶ-κ'** ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδακ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ κ' ἔσω.

Ἐκ τῶν πλησίον ἐδῶ μερῶν (τῆς κινήσεως ἀναγκαίως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Φύγον ἀπαδακ' ἀσ' σ' ἐμέ-τερα (φύγε ἐκ τῶν πλησίον ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν μας μερῶν) Χαλδ.

***ἀπεδῶ-κὶ ἄνω** ἐπίρρ. ἀπαδακὶ-ἄν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ κὶ ἄνω.

Ἀπεδῶ πρὸς τὰ ἄνω: Πάει ἀπαδακὶ-ἄν'.

ἀπεδῶ-μερῶ ἐπίρρ. κοιν. ἀποδῶ-μερῶ Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) ἀπαδαμερῶ Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπαδαμερῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ τοῦ οὐσ. μερῶ.

1) Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἀπεδῶ ἔνθ' ἄν.: Ἐλα ἀπεδῶ-μερῶ κοιν. Συνών. *ἀπεδῶ-μερῶθεν 1, *ἀπεδῶ-μέρου 1. 2) Εἰς τὰ πρὸς τὰ ἐδῶ μέρη Πελοπν. (Τριφυλ.): Κάθεται ἀποδῶ-μερῶ. 3) Ἐξ ἐτέρου, ἐτέρωθεν, ἐπὶ ἀντιδιαστολῆς πράξεων δύο προσώπων Πόντ. (Χαλδ.): Ἐκεῖνος ἐποίν'νεν ἀέτο' κ' ἐγὼ ἀπαδαμερῶν τιδὲν 'κ' ἔξερα (ἐκεῖνος ἔκαμνεν ἔτσι καὶ ἐγὼ ἀπεδῶ δὲν ἐγνώριζα τίποτε). Συνών. *ἀπεδῶ-μερῶθεν 2, *ἀπεδῶ-μέρου 2.

***ἀπεδῶ-μερῶθεν** ἐπίρρ. ἀπαδαμερῶθεν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ μερῶθεν.

1) Ἀπεδῶ-μερῶ 1, ὁ ἰδ.: Ἀπαδαμερῶθεν ἐχπάσταν καὶ πάγ'νε (ἐξεκίνησαν καὶ πηγαίνουν). 2) Ἀπεδῶ-μερῶ 3, ὁ ἰδ.

***ἀπεδῶ-μέρου** ἐπίρρ. ἀπαδαμέρ' Πόντ. (Ἰοφ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπεδῶ καὶ μέρου, δι' ὃ ἰδ. μέρος.

1) Ἀπεδῶ-μερῶ 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐλ' ἀπαδαμέρ' Χαλδ. 2) Ἀπεδῶ-μερῶ 3, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ.): Ἐσὺ τέρ' τ' ἐσὸν τῇ δουλείᾳ, ἀπαδαμέρ' ἐμεῖς ἐξέρομε ντ' ἐντάμε (σὺ κοίταζε τὴν ἰδικὴν σου ἐργασίαν, ἀπεδῶ ἡμεῖς ἡξεύρομεν τί κάμνομεν).

***ἀπεδῶ-μέρου-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπαδαμερκαῖα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ μέρου καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ κοντὰ (τὸ ἐπίρρ. σημαίνει κατὰ προσέγγισιν τὸ τοπικὸν σημεῖον ἀφ' οὗ ἡ κίνησις): Ἀπαδαμερκαῖκὰ ἐκυλίεν τὸ λιθάρ'.

*ἀπεδῶ-μέρου-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδαμερκεῖς Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ μέρου κ' ἔσω. Ἀπεδῶ που πλησίον κατ' εὐθείαν γραμμὴν (ἡ κίνησις νοεῖται ὀριζοντία καὶ τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἡ κίνησις κατὰ προσέγγισιν): Ἀπαδαμερκεῖς ἐπ' ἔγ' ναν (ἐπήγαιναν).

*ἀπεδῶ-μέρου-κ' ἄνω ἐπίρρ. ἀπαδαμερκεῖς Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ μέρου κ' ἄνω. Ἀπεδῶ πλησίον πρὸς τὰ ἄνω (τὸ τοπικὸν σημεῖον ἀφ' οὗ ἡ κίνησις νοεῖται κατὰ προσέγγισιν): Ἀπαδαμερκεῖς ἐπ' ἔγ' ναν.

*ἀπεδῶπαντιανός ἐπίθ. ἡωδεπαδιανός Κρήτ. (Κίσαμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀπεδῶ, παρ' ὃ καὶ ἡωδε, τοῦ οὐσ. πάντα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιανός. Τὸ ἡωδε-παδιανός ἐκ τοῦ διαμέσου τύπ. ἡωδεπαδιανός.

Ὁ εἰς τὸ ἐδῶ μέρος κατοικῶν: Οἱ περαπαδιανοὶ τὰ βάνανε με τοοὶ ἡωδεπαδιανούς. Ἀντίθ. *περαπαντιανός.

*ἀπεδῶ-πέρα ἐπίρρ. ἀπαδαπέραν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπ-ἡωδεμπερά Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεδῶ καὶ πέρα. Ἀπεδῶ ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Ἀπαδιπέραν ἀσ' σ' ὀρμάν' ἐφ' ὀρτωσεν τ' ἄλογον ξύλα (ἀσ' σ' ὀρμάν' = ἀπὸ τὸ δάσος).

*ἀπεδῶ-πέραν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδαπέραν-κεῖς Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πέραν κ' ἔσω. Ἀπὸ τῶν ἀπέναντι ἐδῶ μερῶν ἴσα πέρα (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Κάτ' ἔρται ἀπαδαπέραν-κεῖς (κάποιος ἔρχεται ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους ἴσα πρὸς τὰ ἐδῶ). Πάει ἀπαδαπέραν-κεῖς.

*ἀπεδῶ-πέραν-κ' ἄνω ἐπίρρ. ἀπαδαπέραν-κ' ἄνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πέραν κ' ἄνω. Ἀπὸ τῶν ἀπέναντι ἐδῶ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπαδαπέραν-κ' ἄνω εἶδ' ἄτον ἐπ' ἔγ' ναν (τὸν εἶδα νὰ πηγαίνῃ).

*ἀπεδῶ-πλάγιν ἐπίρρ. ἀπαδαπλάν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεδῶ καὶ πλάγιν, δι' ὃ ἰδ. πλάγι. Ἀπεδῶ παρατέρα: Ἀπαδαπλάν ἀσ' σ' ἐμέτερα (ἀπεδῶ παρατέρα ἀπὸ τὰ ἰδικά μας).

*ἀπεδῶ-πλάγιν-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ παρατέρα: Ἀπαδαπλαγκαικὰ ἔρπαζεν ὁ λύκον τ' ἄρνιν. Ἀπαδαπλαγκαικὰ ἔσ' κωσεν ἀγτόντες τὴν κοσσάραν (ἀπεδῶ παρατέρα ἐσήκωσεν ὁ αἰτὸς τὴν ὄρνιθα).

*ἀπεδῶ-πλάγιν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαγκέες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν κ' ἔσω.

Ἐκ τῶν ἐδῶ πλησίον μερῶν: Φύγον καὶ χάθ' ἀπαδαπλαγκέες! (φύγε καὶ χάσου, τραποῦ εἰς φυγὴν!).

*ἀπεδῶ-πλάγιν-κ' ἄνω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαγκέες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν κ' ἄνω.

Ἀπεδῶ παρατέρα πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπαδαπλαγκέες πάει -ἐδέβεν κττ.

*ἀπεδῶ-πλάγιν-μέρου ἐπίρρ. ἀπαδαπλαμμέες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν μέρου. Ἀπεδῶ πλησίον που: Ἀπαδαπλαμμέες ἐκυλίεν ἡ γοινα (ἐκυλίσθη ὁ λίθος).

*ἀπεδῶ-πλάγιν-μέρου-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαμμερκαῖκὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν μέρου καὶ κάτω.

Ἀπεδῶ παρατέρα κάπου (ἀορίστως πως δηλοῦται τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας): Ἀπαδαπλαμμερκαῖκὰ ἐχάθεν τὸ ὀκεῦος.

*ἀπεδῶ-πλάγιν-μέρου-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαμμερκεῖς Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν μέρου κ' ἔσω.

Ἐκ τῶν ἐδῶ που πλησίον μερῶν (ἀορίστως πως δηλοῦται τὸ σημεῖον τῆς ἀπὸ τόπου ὀριζοντίας κινήσεως): Ἀπαδαπλαμμερκεῖς ἐδέβεν.

*ἀπεδῶ-πλάγιν-μέρου-κ' ἄνω ἐπίρρ. ἀπαδαπλαμμερκεῖς Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεδῶ πλάγιν μέρου κ' ἄνω.

Ἀπεδῶ παρατέρα κάπου πρὸς τὰ ἄνω (τὸ ἐπίρρ. ἐκφράζει ἀορίστως τὸ σημεῖον τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως): Ἀπαδαπλαμμερκεῖς πάει.

*ἀπεδῶχάν-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαδαχαντδαικὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπαδαχαντδαικάνας Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἀπεδῶχάν καὶ κάτω. Περί τοῦ ἀπαδαχάν ἰδ. λ. ἀπεδῶ, περί δὲ τῆς παρεκτάσεως εἰς -νας ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 144.

Ἀπεδῶδὰ πλησίον.

ἀπέξεντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόξεντος Νάξ. (Γαλανῶδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεξεντός < πε-ξεύω, παρ' ὃ καὶ ἀποξεύω.

Ὁ μὴ ἀφαιπυεύσας: Ἀπόξεντος εἶσαι ἀκόμα;

ἀπέθαντος ἐπίθ. Θράκ. (Κεσάν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. κ. ἄ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων. κ. ἄ.) Σύμ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 2, 91 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπέθαντους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπέθατος Πελοπ. (Λακων. Μάν. Μεσσ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σύμ. ἀπέθατους Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ. Καταφύγ. Πάγγ.) ἀπένατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεθαντός < πε-θαίνω, παρ' ὃ καὶ πενατέ < πενάξου.

1) Ὁ μὴ ἀποθνήσκων, αἰώνιος Μακεδ. (Βογατσ. Πάγγ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Τσακων. — Γέρ. Κολοκοτρών. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Ἀνθρωπος ἀπέθαντος Πελοπ. Γέρως ἀπέθαντος Λακων. Ἐν πομένει κάνας ἀπέθατος Σύμ. Ἀπέθατον ὄνομα αὐτόθ. Ὁ Θεὸς ἐν ἀπένατε (εἶναι ἀθάνατος) Τσακων. Ὁ διάβολος εἶναι ἀπέθαντος Γέρ. Κολοκοτρών. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀθάνατος 1. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ποτὲ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Γεῖά σου, ἀπένατε!

2) Ἀφθαρτος, στερεὸς Ἡπ. Θράκ. (Κεσάν. κ. ἄ.) Μακεδ.

